

LUNDS UNIVERSITET
Humanistiska och teologiska fakulteterna

PROTOKOLLENS PARATEXTER

Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīys översättning av *Sions vises*
protokoll ur ett paratextuellt perspektiv

Robin Vikström

Språk- och Litteraturcentrum
Institutionen för Arabiska och Mellanösternkunskap

ARAK01

Handledare: Bo Holmberg

VT2012

Abstract

This thesis is based on a qualitative study of paratexts, or paratextual elements, in Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīys translation of the Antisemitic forgery *Protocols of the (Learned) Elders of Zion* (in translation: *al-Khaṭar al-Yahūdīy: Brūtūkūlāt Ḥukamā' Şahyūn*), from 1951. Gérard Genette, and his book *Paratexts: Thresholds of Interpretation* constitutes the theoretical framework of the study, which aims to clarify how the illocutionary force of the paratext can govern our whole reading of a book.

A selection of the cover, title page, the table of contents, intertitles of the introduction and backside have been translated and carefully analyzed in this study, which proves the interconnectedness of the separate paratextual parts which governs the understanding for the work in general.

The thesis argues that the paratexts (peritexts) in the empirical material are essential for our understanding of the book, and the text which it pre- or succeeds; especially the titles, intertitles and the epigraphs of the book's cover and title page have a clear explanatory and connotative function for the studied book.

Title: Paratexts of the Protocols: Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīy's Translation of *Protocols of the Elders of Zion* from a Paratextual Perspective

Author: Robin Vikström

Keywords: Paratexts, Peritexts, Protocols of Zion, Antisemitism, Genette, al-Tūnisīy

Words: 10 587

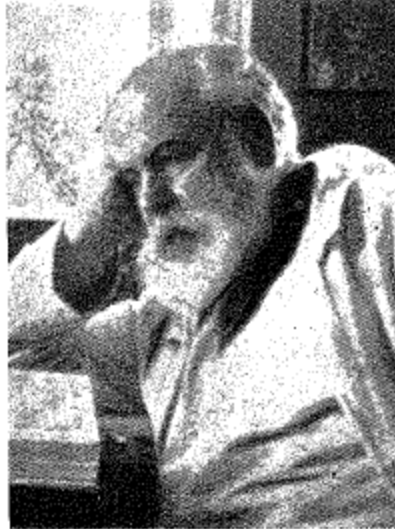
Innehållsförteckning

1 Inledning.....	6
1.1 Inledande ord.....	6
1.2 Syfte	7
1.3 Material	7
1.4 Teori	7
1.5 Metod	7
1.6 Disposition	9
1.7 Avgränsning och frågeställningar	9
1.8 Notering kring translitteration och översättning	9
1.9 Begreppsapparat	10
Reservation.....	10
2 Avhandling	11
2.1 Textanalys	11
2.2 Paratext.....	11
2.2.1 Begreppet	11
2.2.2 Peritext och epitext?	12
2.2.3 Att analysera paratext.....	12
2.2.4 Paratextuell analys.....	13
2.3 Paratexter i <i>al-Khaṭar al-Yahūdīy</i>	16
2.3.1 Boken	16
2.3.2 Framsida	16
2.3.3 Titelsida.....	17
2.3.4 Bokens innehållsförteckning	17
2.3.5 Inledningen: <i>Ḥawla Hadhā al-Kitāb!</i>	21
2.3.6 Baksidan	26
2.3.7 Översättaren/författaren	26
2.4 Analys av protokollens paratexter	26
2.4.1 Allmänt om boken	27
2.4.2 Framsida	27
2.4.3 Titelsida.....	30
2.4.4 Innehållsförteckning.....	32

2.4.5 Inledningens intertitlar	33
2.4.6 Baksida	35
3 Avslutning	35
3.1 Sammanfattning	35
3.2 Källkritisk diskussion	36
Bibliografi	38
Litteratur	38
Artiklar	39
Elektroniska källor	39
Referenslitteratur och hjälpmedel	39
Slutord	40
Bilagor	
Bilaga 1 – Framsida	
Bilaga 2 – Titelsida	
Bilaga 3 – Baksida	

Figur- och tabellförteckning

Figur 1: Det judeo-bolsjevikiska emblemet	18
Tabell 1: Innehållsförteckning	20
Tabell 2: Inledningens underrubriker	21
Tabell 3: Inledningens rubriker efter skribentsyfte	34

Professor S. Nilus

Forskare kring Protokollen och av Judendomen utpekad som "förfalskare" av desamma. En blick på detta fotografi säger oss att Nilus inte kan vara någon svindlare.

Bild på Sergej Nilus från tidningen "Protokollens äkthet" (*Den Svenske Nationalsocialisten*, 1936). Bildtexten lyder: *Forskare kring Protokollen och av judendomen utpekad som "förfalskare" av desamma. En blick på detta fotografi säger oss att Nilus inte kan vara någon svindlare.*

1 Inledning

1.1 Inledande ord

När jag under höstterminen 2011 studerade vid Bethlehem University på Västbanken fick jag upprepade gånger berättat för mig om den sionistiska hemliga världskonspirationen, i vilken alla judar var involverade. ”It’s difficult for you to understand!” brukade min vän Abdalrohman säga; och då var det precis det, för då visste jag ingenting om de protokoll som han pratade om där judarnas ondskefulla konspiration beskrivs. Denna erfarenhet, och mitt intresse för konspirationsteorier, motiverade mig att skriva den här uppsatsen.

Sedan *Sions vises protokoll* publicerades för första gången i Ryssland 1903 har skriften varit populär i antisemitisk propaganda på alla nivåer. De är troligen skrivna i slutet av 1800-talet under ledning av Pyotr Ivanovich Rachovsky, men den version som gjort sig mest känd, och som de flesta översättningar är baserad på, är Sergej Nilus förlängda utgåva från 1905.¹ De kan bäst beskrivas som en slarvig röra av flera tidigare texter, hopplockade av Okhrana (tsarens hemliga polis) under Nikolaj II av Ryssland. Trots att de gång på gång bevisats som plagiat har de vunnit och vinner fortfarande fäste, tidigare bland annat hos Adolf Hitler och sedan 1921 även i arabvärlden. Enligt Bernard Lewis har de aldrig ifrågasatts av någon arabisk författare.²

Fortfarande sprids dessa dokument i arabvärlden, mest uppmärksammat efter tv-serien *Horseman Without a Horse* som under ramadān 2002 spred ”sanningen” om den judiska världskonspirationen; baserat på just dessa plagiat; de som blivit vardagsmat på många håll i det moderna Mellanöstern bland annat tack vare översättare som Muḥammad Khalīfah al-Tūnisī.³

Hur gör man då för att sprida ett sådant dokument, och övertyga sina läsare om dess sanning? Hur gör man när man trycker upp en bok som sprider hat omkring sig och som gång på gång bevisats som falsarium? Svaret är enkelt, men för den icke insatte obegripligt. Man använder sig nämligen av paratext.

¹ Bronner, Stephen Eric. *A rumor about the Jews: Antisemitism, Conspiracy, and the Protocols of Zion* (New York: Oxford University Press, 2003): 82.

² Partridge, Christopher & Geaves, Ron. ”Antisemitism, Conspiracy Culture, Christianity, Islam” in *The invention of Sacred Tradition* (ed. James R. Lewis and Olav Hammer): 76; 84; 91

³ Robert S. Wistrich. *A Lethal Obsession: Anti-Semitism from Antiquity to the Global Jihad* (New York: Random House, 2010): 6, 783-784

1.2 Syfte

Denna uppsats har syftat till att göra en kvalitativ undersökning, där jag har tittat på Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīys (hädanefter endast al-Tūnisīy) arabiska översättning av *Sions vises protokoll* ur ett paratextuellt perspektiv. Detta innebär att jag inte har tittat på översättningarna i sig, utan använt och provat Gérard Genettes teori om paratexter och istället analyserat framsidan, titelsidan, innehållsförteckningen, baksidan, samt inledningen (*Hawla Hādhā al-Kitāb!*) i sin helhet. Uppsatsen syftar till att visa huruvida de paratextuella element som författaren/utgivaren använt sig av vid publicering av denna bok på ett avgörande sätt styr vår förståelse av den.

1.3 Material

Uppsatsens huvudmaterial är al-Tūnisīys utgåva (*al-Khaṭar al-Yahūdīy: Brūtūkūlāt Ḥukamā' Ṣahyūn*) från 1951, och det är denna utgåva som använts för den paratextuella analysen. För teoridelen har den huvudsakliga källan varit Gérard Genettes bok *Paratexts: Thresholds of Interpretation*.

1.4 Teori

Min teoretiska utgångspunkt är till största delen av paratextuell karaktär, och således kommer jag huvudsakligen att utgå från Genettes omfattande teoribildning kring just paratexternas betydelse i textanalys. Boken som angetts ovan är kompletterad med en artikel av samma författare, som lyfter fram de fundamentala teoretiska utgångspunkterna för att analysera paratexter. Även Lars Melin och Sven Langes bok *Att analysera text: stilanalys med exempel* kommer att användas för analysen.

1.5 Metod

Denna uppsats grundas på en kvalitativ, teorianvändande studie av framsida, titelsida, innehållsförteckning, inledning och baksida i en specifik, arabisk översättning (al-Tūnisīys) av *Sions vises protokoll* (*Brūtūkūlāt Ḥukamā' Ṣahyūn*). Trots att fokus initialt låg på inledningen i sig begränsade jag mig till huvudsakligen dessa fyra sidor och har istället diskuterat inledningen utifrån dess underrubriker (intertitlar). Dessa olika paratexter har nogsamt översatts, undersökts och analyserats med utgångspunkt i Genettes teoribildning. I avhandlingen har jag inlett med att grundligt definiera paratext och förklara vilka delar av

Genettes teorier som jag använt mig utav; därefter beskriver jag detaljerat de delar av boken som använts i undersökningen varpå en analys följer.

Paratext är ett brett ämne, som inte kan sägas förklaras fullständigt i Genettes bok; och själv konstaterar författaren att han endast behandlat ämnet väldigt generellt, utifrån en lista över paratextuella element som inte är komplett. Den kritik som framför allt kan riktas mot denna val av metod är att man ofta kan hitta exempel på att en teori stämmer om man utgår från teorin från en befintlig teori från första början.

Genette har dessutom i sin sammanfattning konstaterat att han utelämnat "the practices of non-European cultures", vilket i synnerhet är relevant vid studium av en arabisk bok eller när översättaren är arabisk, eller när båda föreligger som i den här studiens fall.⁴ Jag hävdar dock fortfarande att denna studie uppfyllt sitt syfte, och besvarat de frågeställningar som stipulerats i inledningen; i synnerhet eftersom jag inte behandlat paratextens historia eller komparerat al-Tūnisīys bok med paratexter i europeiska verk.

Samma kritik kan riktas mot att Genette i sammanfattningen också lyfter fram att han i studien bortsett från översättning och illustrationer, "obestridliga" paratexter som helt enkelt inte rymts där båda två kan sägas vara relevanta för uppsatsens syfte. Översättning eftersom titlar och epigrafer översatts från arabiska, och illustrationer eftersom jag ovan diskuterar emblemet på bokens förstasida. Jag vill dock hävda att båda utgör mindre felkällor i sammanhanget; den första då det inte är översättningen i sig som analyserats utan paratexterna (huvudsakligen), och den andra eftersom illustrationen har setts utifrån dess funktion och placering i boken.

Det finns en risk att tolka uppsatsen som att vara teoretiskt överstyrd då det teoretiska ramverket som konstituerat studien och uppsatsen huvudsakligen bygger på Genettes teorier, och utgör en stor del av uppsatsens empiri. Detta är dock risken som föreligger när man väljer att behandla ett ämne som paratext på en teorianvändande grund.

Källor diskuteras kritiskt i uppsatsens slut.

⁴ Gérard Genette, *Paratexts: Thresholds of Interpretation* (New York: Cambridge University Press, 1997): 1, 404.

1.6 Disposition

Uppsatsen är huvudsakligen indelad i en inledande, en avhandlande och en avslutande del. Den avhandlade delen är för tydlighetens skull uppdelad i ett avsnitt om paratext (teoribildningen), ett avsnitt där jag redogör för och översätter de paratexter som ska analyseras samt en analysdel. För tydlighetens skull kommer de paratexter som uppsatsen behandlat att presenteras sida för sida (fram-, titel- och baksida) i var sin bilaga för extra tydlighet. Den avslutande delen innefattar en metod- och källkritisk diskussion, samt sammanfattning och bibliografi.

1.7 Avgränsning och frågeställningar

Uppsatsen utesluter protokollen i sig, och fokuserar istället helt på kringliggande (para-)texter. Inledningen är omfattande och diskuteras därför endast utifrån dess intertitlar, tillsammans med bokens framsida, titelsida, innehållsförteckning och baksida. Detta inkluderar alltså inte avsnitten *Al-Brūtūkūlāt Hīya al-'Injīl al-Bulshifīy* eller *Taṣdīr al-Ṭabḡah al-'Injlīzīyah al-Khāmisah*; inte heller har något av de översatta avsnitten *Muqaddima* eller *Taḡqīb li al-'ustādh (Nīlūs)* behandlats, då dessa är skrivna av Sergej Nilus.

Likadant kommer jag inte att utgå från samtliga Genettes teorier och förklaringar kring paratext, utan fokusera på *peritext* (paratexterna i direkt anslutning till boken), huvudsakligen utifrån bokens titlar och epigrafer. Jag utgår således från frågeställningen:

Är Genettes teorier om paratexter relevanta för al-Tūnisīys framsida, titelsida, innehållsförteckning, inledning och baksida, och varför? Hur ser dessa paratexter ut i boken?

Jag hävdar att de paratexter som studerats i denna uppsats, i enlighet med Genettes teorier om utgivarens/författarens peritext, är avgörande för förståelsen av texten i sig.

1.8 Notering kring translitteration och översättning

För arabiska grammatikreferenser och modell för translitteration har jag utgått från J.A. Haywoods och H.M. Nahmads *A New Arabic Grammar of the Written Language*, vilken framför allt utmärker sig genom att direkt translitterera bokstaven ξ . Jag har dock reserverat mig från understrykningen av alla arabiska bokstäver som translittereras med dubbla latinska,

vilket inkluderar ث خ ذ ش غ. Dessa translittereras alltså istället som gh, sh, dh, kh och th. Translitterationer har skrivits i kursiv stil, utom översättarens namn på grund av dess frekventa användning.

Samtliga översättningar är gjorda av uppsatsens författare, och orden är translittererade i pausalform, alltså utan kasusändelser. Även namn är direkt translittererade, och undertecknad reserverar sig således för eventuellt avvikande stavningspreferenser vid exempelvis egennamn.

1.9 Begreppsapparat

För att undvika kommunikationsproblem vill jag också inledningsvis klargöra att en del av de termer som använts i uppsatsen är direkta översättningar av Genettes begrepp, såsom:

- *Intertitlar* – från ”intertitles”, som innefattar exempelvis rubriker till kapitel eller delar, adresserade specifikt till läsaren.
- *Epigraf* – från ”epigraph”, ett citat i den tryckta textens kant (oftast fram- eller baksida).
- *Genreindikering* – från ”genre indication”; ett appendix till titeln som indikerar verkets genre.

För vidare definitioner av ovanstående begrepp, se kapitel 2.2.4.

Reservation

Då det källmaterial dit paratexterna som studerats hör – själva protokollen (som jag från och med nu kommer att titulera texten) - är skrivet med en tydlig agenda, och med klart stötande språkbruk, vill jag bara inledningsvis klargöra att de textavsnitt som översatts och diskuteras inte på något sätt representerar författarens egen åsikt.

2 Avhandling

2.1 Textanalys

Lars Melin och Sven Lange konstaterar i sin bok *Att analysera text* att de flesta texter som man som läsare möter är välbekanta innan vi börjar läsa dem; vi vet oftast vem som är författare, vad boken heter, hur vi ska se på boken och eventuellt en del om handlingen. Denna kommunikationssituation är alltså ganska given, men de skiljer ändå på tre olika dimensioner: den interpersonella dimensionen (skribentens attityder och avsikter i förhållande till läsarens förväntningar och nivå), den textuella dimensionen (vad texten kommunicerar) och den ideationella dimensionen (textens innehåll). Här kommer fokus att ligga på det interpersonella, och hur allt som berör det har stor betydelse för hur författaren/utgivaren utformar texten eller, som i detta fall, paratexten.

Melin och Lange förklarar också att det är viktigt att se till skribentsyften när man tittar på en text, och de föreslår en kategorisering av fyra s.k. ”normalsyften”: informativt (författaren vill informera), explikativt (författaren vill förklara), direktivt (författaren befäller, uppmanar och argumenterar) och expressivt (författaren ger uttryck för sitt känsloliv). Dessa kategorier kan blandas och skifta, och ibland är detta ”nyckeln till förståelse av en textart”.⁵

2.2 Paratext

2.2.1 Begreppet

Konceptet ”paratext” kan förtydligas genom att definiera prefixet ”para” som i sin tvetydighet kan betyda både bortom och närhet; någonting som är både på denna sida av en tröskel, och på den andra samtidigt som den är tröskeln själv. Paratexten beskriver någonting som är bortom texten själv; eller rättare sagt de grepp och principer som står någonstans på tröskeln mellan bokens in- och utsida. Genette förklarar att en text sällan presenteras avskalad eller oförstärkt, utan oftast tillsammans med element som författarens namn, titel, förord och illustrationer; det som omringar, och definierar textens presentation; det som gör texten närvarande. Det är paratext.

⁵ Lars Melin och Sven Lange, *Att analysera text: Stilanalys med exempel* (Lund: Studentlitteratur, 2000): 22

För att sammanfatta det är Philippe Lejeunes ord de bästa, då han konstaterar att paratext är ”a fringe of the printed text which in reality controls one’s whole reading of the text”.⁶ Detta perspektiv är centralt i uppsatsen.

2.2.2 Peritext och epitext?

Paratext kan ses som en hall, en odefinierad zon mellan textens in- och utsida, som sagt; en frans av den tryckta texten som de facto kontrollerar ens hela förståelse av texten. Den består av *peritext* och *epitext* (paratext = peritext + epitext), där peritexter är de element som har en direkt position till texten självt: rubrik, inledning, förord eller förstasida; de kan också infinna sig mitt i texten som intertitlar eller fotnoter. Epitext är de paratextuella element som står utanför den tryckta texten: intervjuer, samtal eller författarens privata dagbok eller anteckningar. Epitexten skiljer sig från peritexten, på så sätt att den inkluderar alla paratextuella element som inte direkt är bifogade till texten.⁷

2.2.3 Att analysera paratext

För att analysera det paratextuella budskapet i en text behöver man titta till några av textens egenskaper i bland annat avseenden som rum, tid, kommunikationsprocess och saklighet; detta görs enklast genom att man ställer sig frågor som var (textens position eller läge), när (textens uppkomst och ibland även försvinnande), hur (dess existensform), från vem och till vem (kommunikationssituationen) och varför (vad dessa funktioner försöker uppnå).⁸

Två viktiga aspekter att väga in i sammanhanget är för det första att bara för att paratexterna fyller en funktion, betyder detta inte att funktionen är konstruktiv. Snarare kan författaren, som ofta använder paratexter medvetet för att styra mottagarens förståelse av texten, göra paratexten till ett hinder för denna förståelse.⁹ Vilka försköningsknep eller ideologiska investeringar man än gör är alltså alltid de paratextuella elementen underordnade texten i sig; jag citerar Genette:

⁶ Genette, *Paratexts*: 1, 408

⁷ Ibid: 4-5 och 344; Gérard Genette and Marie Maclean, ”Introduction to the Paratext”, *New Literary History* 22 (1991): 263

⁸ Genette, *Paratexts*: 4

⁹ Ibid: 410.

”The paratext is only an assistant, only an accessory of the text. And if the text without its paratext is like an elephant without a mahout /.../ the paratext without its text is like a mahout without an elephant, a silly show”¹⁰

Det är viktigt att man, fortsätter Genette, motstår lockelsen att extrapolera teorierna om paratext, och förstora området. Även om det kan vara svårt att definiera dess gränser är paratexten i grunden ett obestritt och distinkt område; och vi ska vara varsamma med att kalla allting för paratext. Vilka förskönande syften man än har med paratext förblir dess essens funktionalitet; att den har ”a destiny consistent with the author’s purpose”.¹¹

Precis som i denna undersöknings fall menar Genette att de flesta paratexter är texter själva, men det finns paratextuella värden även i element som bilder eller typografi. Det är också viktigt att ha i åtanke, i anslutning till detta, att det inte alltid är den som skriver som är avsändaren till det paratextuella meddelandet, och även om författarens paratext är den i särklass vanligaste kan det likväl vara fråga om utgivarens paratext.¹²

2.2.4 Paratextuell analys

Boken *al-Khaṭar al-Yahūdīy: Brūtūkūlāt Ḥukamā’ Şahyūn* har studerats utifrån hur man kan analysera ett par olika paratexter, som formulerats och förtydligats nedan:

Allmänt

Det första som man ska titta på är bokens format, det som enligt Genette är den mest allomfattande aspekten vid bokproduktion. Detta inkluderar allt ifrån val av papper till layout, det man kan sammanfatta som bokens första manifest; och här inkluderas såväl framsida, baksida och rygg som toppsnitt och material. Allt detta är väsentligt eftersom det är dessa ”detaljer”: själva arrangemanget, typsättningen och val av papperskvalitet som gör en text till en bok. Även innehållsförteckningen är väsentlig då den, precis som Genette konstaterar teoretiskt sett inte är mer än ett verktyg som kan användas av läsaren för titelapparaten, även om den inte alltid är fullständig eller trovärdig som katalogisering av en bok.¹³

¹⁰ Genette, *Paratexts*: 410

¹¹ Ibid: 407-410

¹² Genette, ”Introduction to the Paratext”: 265-266

¹³ Genette, *Paratexts*: 23-24; 317

Titlar

När det gäller paratextuell analys av titlar, eller ”titologi”, rör det något som är av ganska komplex karaktär. Det är exempelvis viktigt att särskilja huvudtitel från undertitel och genrebeteckning där de två första definieras formellt och den sista funktionellt.¹⁴

I kommunikationsavseendet är titeln tydligare än andra element; titeln är själva meddelandet som sänds. En titels sändare är nästan alltid dess författare; men eftersom det snarare är en fråga om juridiskt ansvar kan det också vara utgivaren.¹⁵ Adressaten för titeln är dock inte enbart textens läsare, utan snarare allmänheten. Detta inkluderar även de mottagare som inte läser själva texten, utan enbart hör talas om titeln, ser framsidan eller dylikt. En distinktion bör således göras mellan titel (huvudtitel/undertitel) och intertitel (underrubrik/kapitel titel) eftersom de sistnämnda inte adresseras till allmänheten.¹⁶

Titlar fungerar på samma sätt som egennamn gör, och man bör dela upp det i två avseenden: själva döpanDET (att välja ett namn på boken) som nästan alltid motiveras av någonting, och användandet (att använda namnet som identifikation) som inte alls är kopplat till själva döpanDET. Precis som med egennamn, är identifikationen det som är den viktigaste funktionen för en titel eftersom användandet av en titel är klart opåverkad av vilket motiv som legat bakom den. Genette gör också en distinktion mellan det som han kallar för tematiska (”thematic”) titlar vilka indikerar ämnesområdet och korresponderande (”rhematic”) titlar vilka pratar mer formellt och generellt om titeln. Distinktionen görs tydligare om man säger att tematiska titlar besvarar vad boken pratar om, medan korresponderande titlar berör mer vad boken är.¹⁷

Dessa båda fyller dock oftast, oavsett om titeln är tematisk eller korresponderande, samma funktion: att beskriva texten. Effekten av hur man beskriver en titel leder dock till vilka associationer (konnotationer) titeln ger, det vill säga vilket konnotativt värde en titel har; vilket i sin tur kan leda till titelns fjärde funktion, hur lockande en titel är. För att sammanfatta har alltså en titel fyra funktioner: den benämmande eller identifierande funktionen (obligatorisk), den beskrivande funktionen (tematisk eller korresponderande, eller båda), den

¹⁴ Ibid: 55-58; 65-66

¹⁵ Ibid, 76

¹⁶ Ibid, 74; Genette, ”Introduction to the Paratext”: 267

¹⁷ Genette, *Paratexts*: 78-89

konnotativa funktionen (vilka associationer som skapas). Den sista, och enligt Genette mer flyktiga, funktionen är den lockande funktionen, som i hög grad bygger på den konnotativa.¹⁸

Genreindikering

Ett slags tillägg eller appendix till titeln är genreindikeringen (min översättning från engelskans ”genre indication”) som helt enkelt indikerar vilken genre den tryckta texten har. Denna förekommer normalt sett på framsida och/eller titelsida, men den kan också repeteras i form av en lista med verk (bibliografi) av samma författare i början eller slutet av en bok. Den är officiell i bemärkelsen att det är den indikering som författaren/utgivaren vill tillskriva texten i sig, och som läsaren således blir bunden till och inte kan frånsä från (även om han givetvis inte måste hålla med). Funktionen är att kungöra för läsaren (eller allmänheten i detta fall) vilka andra böcker som skrivits av författaren.¹⁹

Intertitlar

Utöver huvudtitlar finns det oftast fler titlar i en bok till dess kapitel eller delar, vilka också går under namnet intertitlar. Dessa skiljer sig från huvudtitlar i huvudsakligen två aspekter: för det första är de adresserade specifikt till läsaren (och inte till allmänheten) och för det andra är de inte på något sätt obligatoriska, utan deras potentiella närvaro kan vara allt från omöjlig till oundgänglig. Man ska inte förväxla intertitlar med undertitlar, eftersom dessa mycket väl också kan vara riktad till allmänheten och förekomma på förstasida och/eller titelsidan av ett verk.²⁰

Epigrafer

Genette definierar en epigraf grovt som ett citat vilken ska definiera verket, oftast närmast texten på titelsidan. Användandet av epigrafer sporrar två komplexa frågor: för det första ”vem (antar vi) är författaren till epigrafen” och för det andra ”vem väljer/föreslår detta citat”; dessa för att belysa skillnaden mellan den ”epigraferade” (den som citeras) och epigrafens avsändare (den som väljer citatet). Utformningen på epigrafer skiljer sig, och delas upp i kategorierna allografisk epigraf (skriven av någon annan) eller autografisk epigraf (skriven av författaren själv); här är dock den juridiska skyldighet det centrala.²¹

¹⁸ Ibid: 93

¹⁹ Ibid: 94-98

²⁰ Ibid: 93; 294

²¹ Ibid: 144; 150-153.

Epigrafens fyra funktioner enligt Genette kan delas upp i två direkta och två indirekta. Den första är kommentarsfunktionen, som används för att belysa eller förklara huvudsakligen själva titeln. Den andra funktionen är den som kommenterar texten, för att specificera dess mening. Den tredje funktionen är mer indirekt, där meddelandet med epigrafen i själva verket inte är meddelandet (orden) i sig, utan snarare vem det är som signerat det. Den fjärde funktionen är den starkaste i sin indirekthet, och kallas för ”epigrafeffekten”, att dess närvaro (eller frånvaro) markerar vilken typ av text vi har framför oss i avseenden som genre, tid eller andemening i en text.²²

2.3 Paratexter i *al-Khaṭar al-Yahūdīy*

2.3.1 Boken

Al-Khaṭar al-Yahūdīy är en bunden bok med hård pärm. Ytan på boken är plastig, troligtvis laminerad. Den är 19,2 cm hög (mätt längs långsidan), 12,7 cm bred (mätt längs kortsidan) och 1,1 cm tjock (mätt längs pärmens). Boken är numrerad till sidan 180, därefter följer en tom sida (181) och ett tomt blad (eftersättsblad). I början finns ett försättsblad som också är onumrerat.²³ Bokens rygg inkluderar enbart den (felaktigt) transkriberade titeln (”al-Khatar al-Yalmdī”) i latinska bokstäver, troligen alltså tillagd i efterhand. Toppsnittet är ofärgat (inte färgat, marmoriserat eller förgyllt).²⁴

2.3.2 Framsida

Bokens framsida (omslag) inkluderar följande delar:

- Författarens (översättarens) namn (*Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīy*)
- Bokens titlar (*al-Khaṭar al-Yahūdīy: Brūtūkūlāt Ḥukamā’ Şahyūn*)
- Genrebeteckningar (’*awwal Tarjamah ḡarabīyah ’amīnah Kāmīlah* och ’*akhṭar Kitāb fī al-ḡālam*)
- Epigraf (utdrag ur tidningen *Rūzā al-Yūssuf*)
- Vem som begärt översättningen (*Maktabah al-Khānjīy* och *Maktabah al-Mathnīy*)
- Pris

²² Ibid: 156-160

²³ Nationalencyklopedins hemsida, sökord ”försättsblad”. <http://www.ne.se/lang/försättsblad>, (hämtad 18 april 2012)

²⁴ Ibid, sökord ”snitt”. <http://www.ne.se/lang/snitt/310582> (hämtad 18 april 2012)

- Förlagsort och –namn (*al-Qāhirah* och *Dār al-Kitāb al-ʿArabīy*)
- Publiceringsår (1951)

Bokens originalframsida samt översättning finns i bilaga 1.

2.3.3 Titelsida

Den första sidan i bokblocket²⁵, eller titelsidan påminner om förstasidan, och ger oss upprepad information om översättarens namn, bokens titlar, genrebeteckning, förlagsort och –namn samt publiceringsår. Dock tillkommer följande:

- Epigraf (citat av ”Dr Oscar Levy”)
- Rättighetsförklaring (*Huqūq al-Ṭabʿ wa al-Tarjamah Mahfūzah li-l-Mutarjim*)
- Epigraf/uppmaning till läsaren (*[ʿayhā al-Qāriʾ! ...]*)

Bokens originaltitelsida samt översättning finns i bilaga 2.

2.3.4 Bokens innehållsförteckning

Bokens innehållsförteckning ligger på den onummerade andra sidan (titelsidan är den första sidan). Denna består av ett emblem samt en innehållsförteckning som återges och översätts nedan.

Emblemet

Det judeo-bolsjevikiska emblemet som visas nedanför är bokens enda illustration, belagd precis ovanför innehållsförteckningen.

²⁵ Ibid, sökord ”bok”. <http://www.ne.se/lang/bok/132314> (hämtad 18 april 2012)

Figur 1: Det judeo-bolsjevnikiska emblemet

Bildtexten, i översättning: *Det judeo-bolsjevnikiska emblemet omringat av en symbolisk orm*
Se sidan 47, 48 och se protokoll 3 samt kommentarerna på sidan 170-173

Den förklarande texten lyder *al-Shiḡār al-Yahūdīy - al-Bulshifīy Muḡawaṭan bi al-'afḡā al-Ramzīah*, och översättningen till just "det judeo-bolsjevnikiska emblemet" motiveras av tankstrecket mellan de två adjektiven *al-Yahūdīy* och *al-Bulshifīy*. Judeo-bolsjevism är ett begrepp som varit vanligt förekommande i antisemitisk historia, och stundtals fortfarande brukas. Begreppet syftar till att judiska och kommunistiska intressen är identiska, och att identitetsmarkörerna "jude" och "kommunist"/"bolsjevist" är så gott som synonyma. Myten om detta spreds, huvudsakligen som antisemitisk propaganda, i Centraleuropa under mellankrigstiden, men begreppet som sådant förekom även innan.²⁶

Genom sin placering och spegelbild formar mannen på bilden (möjligen föreställandes en judisk präst) en davidsstjärna, eller "Davids sköld" som den i arabisk tradition kallas²⁷, omgiven av en så kallad "ouroboros" (på grekiska Οὐροβόρος, från οὐροβόρος ὄφις vilket betyder "svansslukande orm"). Detta är en cirkulär symbol för evighet eller oändlighet, som exempelvis kan indikera skapelse ur förstörelse.²⁸ I emblemet kan man utläsa de latinska

²⁶ Eliza Ablovatski. "The 1919 Central European revolutions and the Judeo-Bolshevik myth", *European Review Of History* 17 (2010): 473-489.

²⁷ Nationalencyklopedins hemsida, sökord "Davidsstjärna". <http://www.ne.se/lang/davidsstjärna> (hämtad 18 april 2012)

²⁸ Carlos M. N. Eire (21 October 2009). *A very brief history of eternity*. (New Jersey: Princeton University Press, 2010): 29. Hämtad från Google Books, 19 April 2012.

orden *quod superius* ("den som är ovan"), *macroprosopus, quod inferius* ("den som är under"), *microprosopus, dei* ("gud"), *stola* ("mantel") och *sicut* ("såsom/enligt/eftersom"). Macroprosopus är en symbol för ett av de fyra magiska elementen inom kabbala-traditionen (judisk mysticism) som betyder "skapare av den stora världen".²⁹ Microprosopus är dennas motsats, alltså "skaparen av den lilla världen".³⁰

I boken *A Rumor About the Jews* förklaras att i Victor Marsdens engelska utgåva av protokollen från 1905 nämns "Judas orm" som slingrat sig runt världen med förstörelse i sina spår; en speciell karta bifogades för att visa vilken kurs denna orm tagit. Författaren avslutar stycket med "little wonder that, as a reminder, most editions of the *Protocols* present a snake or an octopus coiling around a globe on the cover".³¹ Om det är samma emblem som återges ovan går inte att avgöra, men det ger oss en ledtråd om dess förekomst i samband med andra utgåvor av protokollen.

Vad som i övrigt går att finna om emblemet är begränsat, och tittar man i protokoll nummer tre (som bildtexten hänvisar till) förklaras endast att judarnas konspiration är nära sitt lyckande, och att den symboliska ormens cirkel (judarnas symbol) snart kan slutas; och när den gör det är hela Europa fast i de vises snara.³² Detta repeteras på sidorna 47-48 och i Sergej Nilus kommentarer som också refereras till.³³

Innehållsförteckningen

Innehållsförteckningen (*Fihris al-Kitāb*) för boken är uppställd med översättning och sidangivelser nedan.

²⁹ *Encyclopedia of Occultism and Parapsychology*, sökord "Kabala", 5th ed. (Detroit: Gale Group, 2001): 845-846; Ibid, sökord "The Macroprosopus.": 954

³⁰ Ibid, sökord "The Microprosopus.": 1036.

³¹ Stephen Eric Bronner, *A Rumor About the Jews*: 71-72

³² Ibid: 13-14

³³ Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīy (översättare), *Al-Khatr al-Yahudi* (Kairo: Dar al-Kitāb al- ʿarabi, 1951):

Tabell 1: Innehållsförteckning

Sida (صفحة)	Titel (الموضوع)	Titel (i översättning)	Sida
٢	الشعار اليهودي – البلشفي .	Det judeo-bolsjevikiska emblemet	2
٣	حول هذا الكتاب (للمترجم)	Om den här boken (av översättaren)	3
٤٥	البروتوكولات هي الإنجيل البلشفي	Protokollen, det bolsjevikiska evangeliet	45
٤٧	تصدير الطبعة الإنجليزية الخامسة	Förord till den femte engelska utgåvan	47
٥٠	مقدمة (للأستاذ نيلوس)	Introduktion (av professor Nilus)	50
٥٧-١٦٨	البروتوكولات	Protokollen	57- 168
٥٧	البروتوكول الأول	Första protokollet	57
٦٩	« الثاني	Andra «	69
٧١	« الثالث	Tredje «	71
٧٧	« الرابع	Fjärde «	77
٧٩	« الخامس	Femte «	79
٨٥	« السادس	Sjätte «	85
٨٧	« السابع	Sjunde «	87
٩٠	« الثامن	Åttonde «	90
٩٢	« التاسع	Nionde «	92
٩٧	البروتوكول العاشر	Tionde protokollet	97
١٠٦	« الحادي عشر	Elfte «	106
١٠٩	« الثاني	Tolfte «	109
١١٧	« الثالث	Trettonde «	117
١٢٠	« الرابع	Fjortonde «	120
١٢٢	« الخامس	Femtonde «	122
١٣٣	« السادس	Sextonde «	133
١٣٧	« السابع	Sjuttonde «	137
١٤٣	« الثامن	Artonde «	143
١٤٦	« التاسع	Nittonde «	146

١٤٧	« العشرون »	Tjugonde «	147
١٥٨	« الحادي والعشرون »	Tjugoförsta «	158
١٦١	« الثاني »	Tjugoandra «	161
١٦٣	« الثالث »	Tjugotredje «	163
١٦٥	« الرابع »	Tjugofjärde «	165
١٦٨	تعقيب للأستاذ (نيلوس)	Professorns kommentarer (Nilus)	168

2.3.5 Inledningen: *Ḥawla Hadhā al-Kitāb!*

Inledningen i boken, under titeln *Ḥawla Hadhā al-Kitāb!* sträcker sig från sidan 3 till och med sidan 44 och är indelad i 12 stycken numrerade intertitlar (här enbart kallade rubriker). Dessa tas upp i följande ordning, och en kort sammanfattning av respektive rubrik följer nedanför tabellen.

Tabell 2: Inledningens underrubriker

Nummer	Rubrik (arabiska)	Rubrik (svenska)	Sidor
١ – 1	خطورة	(Den här bokens) betydelse	3-4
٢ – 2	بعض عناصر المؤامرة الصهيونية	Några element i den sionistiska konspirationen	5-7
٣ – 3	قرارات المؤتمر الصهيوني الأول	Den första sionistiska kongressens beslut	7-9
٤ – 4	ذعر اليهود لنشر البروتوكولات في روسيا والعالم ، وأثر ذلك	Judarnas rädsla för spridningen av protokollen i Ryssland och världen, samt följderna av detta	9-12
٥ – 5	ندرة هذا الكتاب	Det unika med den här boken	12-13
(٦ – 6) 34	وسائل اليهود في منع الكتاب من التداول	Judarnas medel för att förhindra boken från cirkulering	13-14

³⁴ Notera att denna intertitel är onumrerad i boken, men har samma typografiska utformning som resterande underrubriker samt står mellan rubrik nummer ٥ och ٧.

٧ – 7	الناس يهود وجوييم أو أمم	Det judiska folket och goyim ³⁵ eller folken	15-17
٨ – 8	مقارنة البروتوكولات بكتبهم المقدسة وأقوال ربايتهم ³⁶ وزعماءهم	Jämförelse mellan protokollen, deras (judarnas) heliga böcker och deras ledares och rabbiers doktriner	17-25
٩ – 9	أين الدولة اليهودية؟ وأين خطرها؟ وما مداه؟	Var är den judiska staten? (Och) Var är dess fara? (Och) Vad är dess utsträckning?	26-35
١٠ – 10	اليهود تعبت بالأدباء والثقافات لمصلحتها	Judarna manipulerar författare och kulturer till sin fördel	35-39
١١ – 11	هل ينجح اليهود في تأسيس مملكة عالمية؟	Är judarna framgångsrika i upprättandet av ett internationellt imperium?	40-43
١٢ – 12	خطاب الى العرب	Ett tal till araberna	43-44

Rubrik 1 – (Den här bokens) betydelse

Inleds med orden ”det här är den viktigaste/farligaste boken som världen skådat”; därefter betonas att protokollen måste studeras tålmodigt och reflekteras kring både i dess helhet samt ord för ord vilket kräver en god förståelse för både den internationella och den judiska historien. Detta är viktigt, för först när vi gör detta kommer den (”sataniska”) judiska planen att avslöjas. Om protokollen studeras noggrant och i relation till varandra kommer det bli tydligt hur judarna strävar efter att förstöra världen och sätta den under deras kontroll. Denna konspiration är den ondaste och farligaste i världen.

Rubrik 2 – Några element i den sionistiska konspirationen

Några, men inte alla, element i den judiska konspirationen diskuteras under denna rubrik.

1. Planen för världsherravälde är flera hundra år gammal.

³⁵ ”Goyim” är plural av ”goy” ett hebreiskt ord för ”hedning” (eller icke-jude). Se Alan Unterman, *The Jews: Their Religious Beliefs and Practices* (Brighton: Sussex, 1999): 211-217

³⁶ Det är oklart vad det här är för ord, men med tanke på att det kommer från radikalerna R B B och inget ord som anges i Wehr överensstämmer med stavningen (eller betydelsen) av rubriken har jag valt att översätta ordet som ”deras rabbiner”.

2. Planen är fylld av hat mot alla religioner, särskilt mot den kristna.
3. Deras mål är att förstöra alla regeringar och system i alla världens länder, och ersätta dessa med en judisk auktoritär regering.
4. Deras mål är att öka våldet i alla nationer, vilket de bl.a. gör med hemliga föreningar och frimurarloger.
5. Alla styren runt om i världen är korrupta, och judarna ser det som deras plikt att korrumpera världen ännu mer tills deras imperium kan etableras.
6. De vill kontrollera folken som hjordar av nötkreatur, och alla världens presidenter och kungar kan lätt korrumpas.
7. De vill kontrollera press, universitet och all vetenskap, och använder sitt guld för att påverka den allmänna opinionen samt korrumpas ungdomar.
8. Deras världsdominans baseras på guldmonopol, som styr världsekonomin (och de ekonomiska kriserna).
9. De försöker använda Amerika, Kina och Japans makt mot Europa.

Rubrik 3: Den första sionistiska kongressens beslut

De judiska ledarna har hållit 23 konferenser mellan 1897 och den senaste som hölls i Jerusalem i augusti 1951. Målet för konferenserna har varit att planera hur man ska grunda ett internationellt sionistiskt imperium. Den första konferensen hölls i Basel 1897, där 300 av ”de vise” samlades under ordförande Theodor Herzl. Besluten som togs här var hemliga och får inte avslöjas för icke-judar; men några av deras hemligheter har avslöjats. Protokollen som vi har i vår hand lyckades Nikolaj Aleksej lägga händerna på, och gav sedan dessa till sin vän professor Sergej Nilus, som insåg protokollens farlighet och lyckades förutse en rad händelser vilka senare inträffade.

Rubrik 4: Judarnas rädsla för spridningen av protokollen i Ryssland och världen, samt följderna av detta

Nilus fick tag i boken 1901, och han tryckte den för första gången på ryska 1902. Herzl, ”Judarnas ledare”, hävdade att några hemliga dokument stals i Jerusalem och om de skulle publiceras riskerade judarna stor fara; en del massakrer på judar inträffade också. Judarna försökte hindra boken från att publiceras, men en rysk kopia nådde British Museum. Victor Marsden översatte denna till Engelska, och den publicerades sen flera gånger fram till 1921. Därefter har ingen kunnat publicera boken i USA eller Europa. Al-Tūnisīy konstaterar att en

vän till honom varnat honom för att översätta boken, men ingenting kunde få honom att ändra sig.

Rubrik 5: Det unika med den här boken

Med tanke på ovanstående är alltså protokollen ”det sällsynta av det mest sällsynta”. Texten (på arabiska) publicerades i tidningen *Rūzā al-Yūssuf*, nummer 1211, den 28 augusti [!] 1951. Det framkommer också att översättaren inte känner till någon annan trovärdig och tillräcklig översättning utom denna.

Rubrik 6: Judarnas medel för att förhindra boken från att publiceras

Judarna gjorde mycket våldsamma kampanjer mot vem som än försökte översätta eller publicera denna bok; vissa dödades till och med. Judarna förnekade dessutom allt som står skrivet i boken, och köpte så mycket kopior de kunde komma över (lagligt eller olagligt) för att göra sig av med dem. När boken översattes till engelska försökte de få det brittiska parlamentet att hindra denna utgåva från att publiceras.

Rubrik 7: Judarna och goyim eller folken

Judarna delar upp människor i två grupper: judar och goyim. De tror att Gud bara accepterar judarnas tro, och alla andra är ateister oavsett vilken gud de har. Judarna tror också att de är Guds söner, och att de andra är djävlar eller djur. De tror att Gud skapar de andra (goyim) som tjänare till judarna, och att alla brott som judarna gör mot dessa kan ursäktas och inte kommer bestraffas.

Rubrik 8: Jämförelse mellan protokollen, deras (judarnas) heliga böcker och deras ledares doktriner

Allt det som judarna studerar i sin Talmud ska praktiseras i vardagen. Detta uppmuntrar dem bland annat att bedra och mörda. Deras religiösa ledare tillåter dem att döda goyim, och de uppmuntras att göra det eftersom det förstärker deras relation med gud. Om vi tittar till judarnas beskrivningar av Gud i deras heliga böcker, verkar han vara en djävul som är besatt av korruption och död, och älskar sina söner (judarna) men föraktar de andra. Judarna tillåts ta till vilka medel som helst för att nå deras mål, lagligt eller olagligt. De samarbetar över nationsgränserna, och detta förklarar deras makt. Judarna förföljdes och ansattes på många ställen, vilket visar hur farliga de är.

Rubrik 9: Var är den judiska staten? (Och) Var är dess fara? (Och) Vad är dess utsträckning?

När vi pratar om den judiska staten, är det inte nödvändigt att nämna en speciell geografisk plats, eller ett specifikt språk, för denna stat finns även utan dessa element. Där är också viktigare element som bygger denna stat: alla judar delar samma intressen, de delar samma historia, de delar samma syften, de är isolerade från andra och de är medlemmar i ett slutet samhälle. De är också tvingade att hjälpa och stötta varandra för att skydda sig själva, de delar hatet mot världen, och tror att världen också hatar dem, och det viktigaste är att judarna delar religion vilket får dem att känna sig överlägsna och unika. Så det är inte sant att den judiska staten bara rör sig över det lilla Palestina. Faktumet att judarna kontrollerar världsekonomin, och har ett stort inflytande i många länder, är källan till faran.

Rubrik 10: Judarna manipulerar författare och kulturer till sin fördel

Judarna vill förstöra islam och kristendomen, och fördärva deras fundament. De ville också förstöra moralen och korrumpera världen. De har försökt så gott de har kunnat, och de försöker fortfarande.

Rubrik 11: Är judarna framgångsrika i etablerandet av ett internationellt imperium?

Utan tvekan är svaret nej, av flera orsaker (dessa är samma som judarna tror ska ge dem deras dröm). I verkligheten är det omöjligt att förena världen med dess olika kulturer och religionen, och sen styra den. Världen går dessutom mot frihet och jämlikhet, och detta står absolut mot vad judarna försöker göra i deras imperium. Slutligen är antalet judar i världen är bara 20 miljoner, så de kan inte kontrollera världen och vinna deras krig enkelt.

Rubrik 12: Ett tal till araberna

Alla de ovan nämnda orsakerna, vilka hindrar judarna från att ha deras eget imperium och styra världen, betyder inte att vi kan ta det lugnt och låta bli att slåss mot dem. Vi måste alltid vara medvetna om den existerande faran. Så alla arabiska länder måste vara starka och redo att möta all möjlig fara; och vi ska komma ihåg att förlora striderna inte betyder att vi förlorar kriget.

Rubriken avslutas med korancitatet: ”Vid eftermiddagen! Människan är sannerligen tillspillogiven, (u)ndantagandes dem, som tro och göra goda gärningar, som anbefalla varandra sanning och anbefalla varandra tålamod” (Sura 103: 1-3).³⁷

2.3.6 Baksidan

Baksidan av boken består enbart av en lista på böcker/översättningar från al-Tūnisīy, uppdelade efter kategori. I bilaga 3 återfinnes den, i sin helhet, med översättning.

2.3.7 Översättaren/författaren

Vad man kan fastslå av denna studie, vilket är värt att nämna, är att vi vet ganska lite om Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīy (translitereringen är direkt). Han föddes 1915 (1334 H) i byn Tunis (Sohag, Egypten) och dog 1988 (1409 H) i Kuwait. Han arbetade under sin tid i Egypten som lärare (1939-55), och sedermera även i Irak (mellan 1964-1972); därefter flyttade han till Kuwait där han arbetade som redaktör för den kuwaitiska tidningen *al-ḡarabī*. I hans diwan (poesisamling) finner vi dikter som *Stormar* (1935) och *Tunisierns kvartetter* (datum okänt). Al-Tūnisīy publicerade också dikter i de kuwaitiska tidningarna *al-ḡarabīy* och *al-Qabas* samt i egyptiska *al-Risālah* och *al-Jihād* (m.fl.). Han har också skrivit böcker som *Lughatunā al-Samahah* och, *al-Tasāmiḥ*. Det står också angivet att han översatt *Sions vises protokoll* (med titeln *al-Khaṭar al-Yahūdīy*) till arabiska, dock inte något årtal.³⁸

Av resterande böcker som al-Tūnisīy står som författare/översättare till på baksidan av den studerade boken anges inte i källan.

2.4 Analys av protokollens paratexter

Det som inledningsvis kan sägas om paratexterna som denna uppsats undersökt är att vi de facto inte vet vem som står bakom dem. Vi vet att inledningen är skriven (och signerad) av al-Tūnisīy, men vi vet inte om densamma bestämt rubriksättningen, bokens format, epigraferna samt deras placering. Teoretiskt sett, vilket vi klargjort tidigare, kan den ”ansvariga utgivaren” vara både författaren och utgivaren. Jag hävdar dock att detta är mindre relevant

³⁷ *Koranen*, K V Zetterstén (översättare), (Stockholm: Wahlström & Widstrand, 1979): 481.

³⁸ *The Foundation of Abdul Aziz Al-Babtain*, s.v. ”محمد خليفة التونسي”, http://www.almoajam.org/poet_details.php?id=6365 (hämtad den 19 april 2012).

eftersom det snarare är en juridisk fråga, och eftersom vi här behandlar huruvida paratexterna på ett avgörande sätt påverkar förståelsen av texten.

2.4.1 Allmänt om boken

Vad vi kan konstatera utifrån formatbeskrivningen som getts ovan är att bokens fram- och baksida utgör de första ”trösklarna” mellan mottagaren och texten. Framsidan- och baksidan är alltså det första medlet som al-Tūnisīy (avsändaren) använt för att nå allmänheten; det används alltså inget överdrag. Typografiskt är författarnamnet, titeln och undertiteln skrivet i kalligrafi; i övrigt är texterna skrivna med ett enkelt och funktionellt typsnitt, med undantag för de intertitlar som finns i inledningen som stundtals bistår med läskomplikationer. Boken är alltså enkel i sin utformning, i ett format som gör den inte bara enkel att bära med sig utan också enkel att läsa och studera.

2.4.2 Framsida

Att titlarna försöker förmedla ett budskap från författare/utgivare till allmänheten blir tydligt redan på framsidan av al-Tūnisīys bok. Det som slår en direkt med själva titeln - *al-Khaṭar al-Yahūdīy* - är användningen av radikalerna KH Ṭ R, som återkommer frekvent genom boken (i titelsida, intertitlar och epigrafer). I *The Hans Wehr Dictionary of Modern Written Arabic* har radikalerna betydelsen ”att skälva/vibrera”, och ordet *khaṭar* kan användas som ”betydelsefull”, ”viktig” och även ”farlig”, medan *khaṭir* endast används i bemärkelsen ”farlig”, ”vådlig” eller ”riskfylld”; detsamma gäller för *khaṭīr* som återfinns i epigrafen på samma sida. Den naturliga följdfrågan blir således hur man ska utläsa titeln, och vad som egentligen avses med bokens titel? Ska den utläsas som *Det judiska allvaret/den judiska viktigheten* eller *Den judiska faran*? Rad nummer fem på samma sida förklarar vidare att boken är *'Akḥṭar Kitāb Fī al-ḡālam*, alltså den ”viktigaste” eller den ”farligaste” boken i världen. Titelns funktion att beteckna verket används här av avsändaren för att skapa en tvetydighet; och de konnotationer som skapas av denna är avgörande för hur vi kommer att hantera själva huvudtexten.

Det framgår dock också av framsidan att det inte är författaren (al-Tūnisīy) själv som är upphovsman till titeln, utan att den tagits från en publicering i tidningen *Rūzā al-Yūssuf*. Detta kan både vara en metod att avsäga sig det juridiska ansvaret för tituleringen av verket på, eller

också ett motiv till valet utav den. Av kontexten i det som står citerat, och på framsidan i stort är det svårt att avgöra om det är ”farligheten” eller ”viktigheten” som huvudsakligen avses. I den andra meningen i framsidans epigraf (som inleds med *Fī Hadhā al-Kitāb al-Khaṭīr*) uppstår samma problematik: ska detta utläsas som att boken är viktig eller farlig? Tvetydigheten, medveten eller omedveten, blir än en gång uppenbar. Låt oss återkomma till varför jag valt att översätta och utläsa titeln som ”den judiska faran” när vi behandlar titelsidan.

Det finns dock mer att kommentera vad gäller bokens titel, och en intressant aspekt är relationen mellan titeln och undertiteln. Protokollen själva står inte som huvudtitel, utan den (enligt framsidans epigraf) lånade titeln *al-Khaṭar al-Yahūdīy* är förstordad, och därmed tydligt markerad som huvudtitel. En rimlig följdfråga till detta är varför med tanke på, om vi tittar till innehållsförteckningen, att protokollen upptar den absoluta majoriteten av boken (ungefär 2/3), samt att genreindikeringen konstaterar att boken är en översättning av dessa.

Valet av titeln *al-Khaṭar al-Yahūdīy*, kan eventuellt motiveras utifrån titelns funktioner: dels är den mer beskrivande än *Brūtūkūlāt Ḥukamā’ Ṣahyūn* om man utgår från att titeln riktar sig till allmänheten, alltså inte bara insatta (läsarna). Det skapar också annorlunda konnotationer, som vi nämnt, till farlighet och viktighet på samma gång och kopplas direkt till den judiska folkgruppen. Detta skapar, hävdar jag, en lockelse som inte hade skett om huvudtiteln hade varit *Brūtūkūlāt Ḥukamā’ Ṣahyūn* då – och detta är viktigt att belysa - huvudtiteln nu syftar till judar (*Yahūd*) i stort, och inte till ideologin sionism vilket protokollens titel gör.

Efter huvudtiteln följer en tvådelad genrebeteckning; den första (*’awwal Tarjamah ʿArabīyah ’amīnah Kāmila*) indikerar att det inte rör sig om vilken översättning som helst, utan den första ”trovärdiga” eller ”lojala” arabiska översättningen. Detta trots att det, vilket nämnts i inledningen, ska ha funnits arabiska översättningar av protokollen sedan 1921. Följt av orden *’akhṭar Kitāb Fi al-ʿālam*, har boken alltså genrebetecknats dubbelt: det är alltså en ”bok” som vi håller i vår hand (mer specifikt den farligaste boken i världen) och en översättning. En stark formulering, som visar hur genrebeteckningen är väsentlig för boken ifråga, och påverkar allmänhetens syn på och läsarens hantering av boken i stort.

Framsidans fyra första rader (exkluderat författarnamnets rad) indikerar dels vad boken handlar om (den judiska faran), vad den inkluderar (protokollen), vad den är (en översättning i

bokform), men framsidan inkluderar också en lång epigraf, där särskilt en rad betonas. Raden är understruken och lyder: *Dafaḡat Thamanan Lahu Mablagh Khamsmā'ia Jinīh /.../ Hīya al-Wahīdah fī al-Sharq; wa 'ihdā Thalāth Nusakh Mawjūdah fī al-ḡālam Kullhā*. Det som betonas är att en egyptisk myndighet betalat 500 pund (egyptiska eller engelska framgår inte) för ett exemplar av denna bok, möjligen den enda i Österlandet och en av tre som finns i hela världen. Sanningsvärdet i detta är omöjligt att kontrollera, men för att anknyta till teorierna om epigrafering och dess funktion är det rimligt att vi frågar oss varför just denna pryder framsidan? Är det budskapet i epigrafen, eller epigrafens avsändare (den epigraferade) som är det väsentliga? Med tanke på understrykningen av ovanstående mening kan vi förutsätta att detta är det som epigrafens (okända) avsändare vill lyfta fram med epigrafen, detta för att betona bokens exklusivitet samt för att läsaren ska fråga sig hur det kan komma sig att den här boken finns i så få exemplar (detta sistnämnda klargörs av den epigraf som återfinns på titelsidan).

Men om epigrafens funktion är att förtydliga eller kommentera verkets titel och texten i sig, varför denna understrykning? Understrykningen indikerar som nämnt exklusivitetsfaktorn i boken, men den varken förtydligar eller kommenterar titeln eller texten i sig. Det hade möjligen varit rimligare att understryka meningen som följer, där det klargörs att boken handlar om de internationella, judiska, hemliga målen (*al-'ahdāf al-Yahūdīyah al-Sirrīyah*).

Jag hävdar att även om den epigraferade (tidningen *Rūza al-Yūssuf*) i det här fallet skänker ethos till epigrafen i sig, är det epigrafens innehåll som översättaren vill lyfta fram. Genom att betona vilken dyrgrip boken är, samt dess sällsynthet, förstärks intrycket av bokens hemlighet och exklusivitet. Därför blir epigrafeffekten i det här fallet att huvudsakligen förklara och kommentera texten, och inte titeln.

Man kan dock, med utgångspunkt i Genettes ord om funktionalitet, fråga sig om paratexten (epigrafen) i detta fall fyller den önskade funktionen. Epigrafen kan fungera som kontraproduktiv, då den tillsammans med titel, undertitel, genreindikering och övrig information utgör en omfattande textmassa direkt på bokens framsida. Den kan mycket väl fungera snarare som ett hinder för att nå fram med det budskap som avsändaren velat uppnå, på samma sätt som den kan ge önskade konnotationer bland allmänheten och locka till vidare läsning.

2.4.3 Titelsida

Vid en första anblick verkar titelsidan vara identisk med bokens framsida. Författarens namn, titel, undertitel och första genrebeteckning ('*awwal Tarjamah ʿarabīyah ʿamīnah Kāmila*) är desamma. Därefter tillkommer dock två nya epigrafer, samt noteringen att författaren äger rättigheterna till verket och översättningen.

Det är den första epigrafen, ett citat av signaturen ”Dr Oscar Levy” som är den mest intressanta. Den epigraferade är en tysk-judisk herre som levde i början av förra seklet och specialiserade sig på filosofen Friedrich Nietzsches teorier. Trots hans (judiska) ursprung menade han att judarna var de som lett Europa till den moraliska avgrunden.³⁹ Det citat som använts här, och som återupprepats precis i slutet av bokens inledning (sidan 44) är hämtat ur ett förord till pamfletten *The World Significance of the Russian Revolution* (George Pitt-Rivers, 1920), där han (Levy) förutom att titulera sig själv som antisemit också konstaterar att:

”We who have posed as the saviours of the world, we, who have even boasted of having given it 'the' Saviour, we are to-day nothing else but the world's seducers, its destroyers, its incendiaries, its executioners.... We who have promised to lead you to a new Heaven, we have finally succeeded in landing you in a new Hell /.../.”⁴⁰

Oscar Levy är alltså, troligen, författaren till citatet – men varför har just det använts? Oscar Levy har i övrigt ingen koppling till protokollen, och dyker inte upp i någon litteratur som använts i uppsatsen där dessa behandlas. Valet av den epigraferade (Levy) handlar troligtvis om hans antisemitism trots sin judiska bakgrund, och här är det frågan om en mer indirekt funktion av epigrafen: att det viktigaste inte enbart är vad som citerats, utan också vem som citerats. Det som epigraferas tillför inte någon ny information till författarens poäng (judarnas ondska och farlighet) utan är tänkt att fungera som ett argument, ett bevis inifrån konspirationen självt. Indikationen ”Dr” är här ett sätt att ytterliga förstärka ethosen hos och motivera valet av den epigraferade: utöver jude och antisemit, också doktor/doktorand. Att Oscar Levy var akademiker framgår också av ovan refererade artikel, men där finns inte belägg för att han skulle vara doktor eller doktorand.

³⁹ Dan Stone, ”An 'Entirely Tactless Nietzschean Jew': Oscar Levy's Critique of Western Civilization”, *Journal of Contemporary History* 36 (2001): 277

⁴⁰ Ibid: 280-282

Låt oss här återgå till verkets huvudtitel, *al-Khaṭar al-Yahūdīy*, och min egen översättning av denna, för genom den här epigrafen blir det väldigt tydligt vad titeln avser. Nu klargörs av den epigraferade (Levy) att judarna inte är någonting annat än de som förstör och korrumpierar världen, därför är det rimligt att utläsa titeln som ”den judiska faran”. Denna epigraf, hävdar jag, kommenterar och förtydligar bokens titel i första hand och är därför avgörande. Naturligtvis består tvetydigheten i denna, och att titeln fortfarande kan ge olika konnotationer.

Att denna (allografiska) epigraf riktar sig enbart till bokens läsare och inte allmänheten är klart av placeringen på bokens titelsida. Men varför denna epigraf är placerad här förblir oklart. Möjligen vill al-Tūnisīy locka med en tvetydig titel, som klargörs först när boken öppnats och de andra paratexterna uppenbarats. Vem epigrafikern är vet vi dock inte heller, och teoretiskt sett skulle det kunna vara utgivaren. Exakt samma citat publiceras dock (ordagrant) i slutet av al-Tūnisīys inledning, vilket kan indikera att det är han som valt epigrafen.⁴¹ Vad det fyller för funktion att upprepa epigrafen är också oklart, och detta tar inte Genette upp; men om citatet första gången fungerar som kommentar till titeln, kan den andra gången fungera som en markering till texten.

Titelsidan har ytterligare en epigraf, som är skriven utan avsändare och mellan hakparenteser. Det går därför inte att bedöma huruvida denna är autografisk eller allografisk; vad man dock kan säga är att den är formulerad som en uppmaning till läsaren (specifikt), och tydligt kommenterar textens innehåll. Här klargörs det som stipulerats på framsidan om varför boken finns i så få exemplar. Epigrafen fungerar alltså som ett sätt att förklara en annan epigraf, placerad på en annan sida än den befintliga.

Med tanke på hur lika de två sidorna är, blir den rimliga följdfrågan varför författare eller utgivare valt att placera respektive epigraf på deras befintliga platser. Med utgångspunkt i Genettes resonemang om att titeln, och framsidan, når en långt bredare publik än det som finns innanför är det märkligt att det långa, detaljerade, citatet från *Rūzā al-Yūsuf* är placerat där, medan Oscar Levys citat (som betonas två gånger i boken) placerats på titelsidan. Det är rimligare att anta att den funktion man vill uppfylla med epigrafen – i Oscar Levys fall både vad som sägs och vem som är avsändare – bör styra var den placeras, tillsammans med hur koncis epigrafen är. Bokens framsida, som ju är tänkt att locka läsare ur allmänheten, hade

⁴¹ Se Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīy, *al-Khaṭar al-Yahūdīy*: 45

haft fördel av att inkludera Oscar Levys citat, medan utdraget ur *Rūzā al-Yūssuf* kunde placerats på titelsidan för att inte riskera kontraproduktivitet, eller rent av dysfunktionalitet.

2.4.4 Innehållsförteckning

Bokens enda bild, vilken jag beskrivit och titulerat som *Det judeo-bolsjevikiska emblemet*, hittas som nämnt på samma sida som bokens innehållsförteckning. Då Genette inte behandlar illustrationer eller bilder fokuserar jag här på de textelement som ingår i denna bild. Dessa sticker ut i boken då de är skrivna med latinska bokstäver på grekiska och latin, och inte förklaras närmre (eller översätts) till arabiska varken i anslutning till bilden eller på någon av de sidor som refereras till. Vad vi vet om emblemet i sin helhet är dessutom, som framgått tidigare, väldigt lite; de enda hänvisningar som ges är till protokollen självt eller till kommentarer som bara bekräftar att judarna (likt denna orm) försöker korrumpera och omsluta världen. Det räcker förvisso, för att paratexten ska uppfylla sitt syfte som paratext, och jag hävdar att det inte är en slump att detta är bokens enda bild, placerad i början av verket men ej på framsidan. Men med tanke på att boken riktas specifikt till araber (se kapitel 2.4.5) är det märkligt att en översättning av texten uteblivit; detta talar dock för att bilden kopierats från den text som översatts.

I fallet med al-Tūnisīys fungerar innehållsförteckningen, vilket framgår av ovanstående översättning och specificering, dock som ett hjälpverktyg för läsaren för att enklare kunna orientera sig inte bara i paratexterna (inledning, kommentarer etc.) utan också med hänvisningar till respektive protokoll. Det som är intressant och bör lyftas fram är dock att innehållsförteckningen refererar (som allra första rad under *al-Mawḍūʿ*) till *Det judeo-bolsjevikiska emblemet*, vilket alltså är på samma sida som innehållsförteckningen självt (precis ovanför), och alltså inte rimligtvis kan undgås av läsaren. Det ska också noteras att det enbart refereras till detta emblem, och alltså inte till innehållsförteckningen (*Fihris al-Kitāb*) trots att detta är det som framstår som huvudrubrik på sidan. Det är också den enda rad i innehållsförteckningen som avslutas med en punkt, kanske eftersom det är en förkortad variant av den bildtext som återges under emblemet.

Jag ser dock på detta faktum ur huvudsakligen två aspekter: den första är att al-Tūnisīys innehållsförteckning är noggsamt skriven och därmed absolut kan betecknas som ett hjälpverktyg för den som läser boken (de andra sidhänvisningarna är samtliga korrekta), och

för det andra att emblemet, bokens enda bild, inte är någon slump utan klart vill förmedla ett budskap med andra medel än bara text om den judiska konspirationen.

2.4.5 Inledningens intertitlar

Precis som nämnt ovan är det viktigt här att göra en distinktion mellan de paratexter som når ut till allmänheten, och de som endast når ut till läsarna i fråga; här blir det väsentligt vid en jämförelse av titlarna. En boks huvudtitel är exempelvis en som når ut till allmänheten, medan intertitlarna endast riktar sig till bokens läsare; rimligt eftersom de inbördes titlarna ofta kräver en viss förståelse för vad som redan lästs och vad som följer. Således är det en klar skillnad mellan inledningens tolv intertitlar, vilka inte står angivna i innehållsförteckningen, och titlarna som finns på bokens framsida och titelsida.

En inledande problematik är varför det finns intertitlar över huvud taget i denna inledning. Dessa är, enligt Genette, på inget sätt obligatoriska i en bok – och än mindre i en inledning; här blir de som paratexter i paratexten. Jag hävdar att författaren av inledningen vill använda titlarna för den konnotativa funktionen, vilket motiveras av att man vill skapa en direkt koppling mellan judar/sionister och orden *khaṭar* (farlighet/viktighet), *mu'āmarah* (komplott/konspiration) samt *tuḡabiṭh* (att manipulera), vilka i sin tur skapar en lockelse för avsnittet ifråga.

Vad man kan tillägga om de intertitlar som delar upp al-Tūnisīys inledning är att de alla är av klart tematisk karaktär, med undantag för två titlar. Dessa är titel åtta (*Muqārana al-Brūtūkūlāt bi-Kutubihim al-Muqaddasah wa-'aqwāl Rabābatihim wa-Zuḡamā'ihim*) och dels titel tolv (*Khiṭāb 'ilā al-ḡarab*), där den första indikerar både tematik och korrespondens ("jämförelse") och den andra enbart berättar vad som följer ("ett tal till araberna").

Låt oss här återknyta till Melin och Langes teorier om skribentsyften, där vi konstaterar att de flesta har klart informativ eller explikativ karaktär, och endast en har en direktiv karaktär. Låt oss ställa upp det i en tabell:

Tabell 3: Inledningens rubriker efter skribentsyfte

Skribentsyfte	Rubrik
<i>Informativt</i>	2 – Några element i den sionistiska konspirationen 3 – Den första sionistiska kongressens beslut 4 – Judarnas rädsla för spridningen av /.../ 6 – De medel judarna använt för att förhindra /.../ 7 – Det judiska folket och goyim /.../ 8 – Likheter mellan protokollen /.../ 10 – Judarnas manipulation med det litterära /.../
<i>Explikativt</i>	1 – Betydelse 5 – Det unika med den här boken 9 – Vilken judiska stat? /.../ 11 – Är judarna framgångsrika /.../
<i>Direktivt</i>	12 – Tal till araberna

Detta är relevant då en text eller paratext, vilket denna uppsats argumenterar för, oftast inte ser ut som den gör av en slump, och upplägget med informativa/explikativa intertitlar i al-Tūnisīys inledning är medvetet formulerade för att skapa konnotationer hos läsarna, och därmed påverkas deras läsning av inledningen. Notera också hur de explikativa titlarna är fördelade tämligen jämnt mellan de informativa, och att hela inledningen avslutas med en specifikt riktad direktiv titel, som sammanfattar de föregående titlarna i textens syfte och adressater. Det framgår också av den sista intertiteln till vem boken riktar sig (*al-ʿarab*).

Vi kan också konstatera av sammanfattningarna som ges i kapitel 2.3.4 att texterna följer de skribentsyften som titlarna indikerar, och i stort är inledningen en text som syftar till att förklara och informera om den judiska konspirationen.

2.4.6 Baksida

Baksidan på *al-Khaṭar al-Yahūdīy* består enbart av en bibliografi med verk av al-Tūnisīy, en ovanlig placering utifrån Genettes beskrivning. Funktionen som detta fyller är inte bara att än en gång indikera genre (att boken är en översättning, vilket framgår av denna bibliografi), utan också att visa, och eventuellt locka till läsning av, författarens andra verk. *al-Khaṭar al-Yahūdīy* är skriven näst längst ner på listan, och lägger fokus på de andra litterära genrerna där al-Tūnisīy varit verksam; *Shiʿr* ("poesi"), *Dirāsāt Tārīkhīyah* ("historiska studier") och *Ta'ammulāt Dhātīyah* ("personliga reflektioner"). Listans funktion på baksidan av denna bok, menar jag, är inte huvudsakligen att läsaren ska läsa andra böcker av samma författare, utan att låta titlarna skapa konnotationer kring författarens mångsidighet och seriositet. En överblick över al-Tūnisīys övriga verk tillskriver honom goda, interdisciplinära meriter som övertygar allmänheten om detta; både titlarna som beskriver vilka områden han varit verksam inom, men också titlarna på hans böcker/översättningar ifråga. Det är oklart om en del av dessa verk faktiskt är skrivna/översatta av al-Tūnisīy, men funktionen kvarstår.

3 Avslutning

3.1 Sammanfattning

För att återkoppla till problemformuleringen som stipulerades inledningsvis, kan man konstatera att paratexterna i boken *al-Khaṭar al-Yahūdīy* – särskilt i avseenden som titlar och epigrafering – är avgörande trösklar som påverkar vår förståelse av boken i stort.

Trots att vi inte kan säga vem paratexternas avsändare är, och det förblir oklart huruvida al-Tūnisīy eller utgivaren är ansvariga, visar dock denna uppsats att boken innefattar paratextuella element såsom titulering, epigrafering och genreindikering för att uppfylla funktionerna beskrivning, beteckning, konnotationer och lockelser; man kan stundtals argumentera för att dessa funktioner överanvänds, och skapar dysfunktionalitet i sina respektive budskap.

Framsidan är fullkomligt överfylld av olika paratexter, och trots dess likhet med titelsidan förblir de dock markant åtskiljda. Verkets huvudtitel förklaras egentligen först av epigrafen som ges på bokens titelsida, medan den på framsidan kommenterar texten i stort. Genreindikeringarna stipulerar direkt att verket är en översatt bok.

Titelsidan fungerar lika väl som en framsida som framsidan självt, och inkluderar till stor del samma element som framsidan. Innehållsförteckningen som följer är ett klart hjälpande verktyg, som pryts med ett förstärkande emblem.

Intertitlarna i inledningen arbetar alla med att beskriva olika delar eller faktorer i den judiska konspirationen. Konnotationerna följer av den till största delen informativa och explikativa karaktär som vi återfinner bland dess intertitlar, där den avslutande också markerar textens målgrupp.

Baksidan fungerar som en av flera genreindikeringar till boken: dels för att ytterligare förtydliga att boken är en översättning men också för att skapa konnotationer kring trovärdighet och seriositet till översättaren.

Genettes teorier om paratext förklarar samtliga element och betonar inte bara att paratexterna är oundvikliga, utan också att de är avgörande faktorer vid läsandet av en text.

3.2 Källkritisk diskussion

Kritik av Genette är på sin plats, med tanke på det utrymme hans teorier fått i uppsatsen; vilket det finns ett visst problem i. Genette framstår i denna uppsats som okritiserad och outmanad, och detta ska inte tolkas som en okritisk dyrkan till författaren. Genette är minst sagt en auktoritet på ämnet paratext, dock hävdar jag att jag provat Genettes teorier med försiktighet, och tydligt motiverat varför hans teorier är brukbara för just denna studie.

Vad gäller trovärdigheten i en källa som al-Tūnisīys är denna knapp i all annan användning än den som gjorts i uppsatsen: alltså för att prova inte vad han skriver utan varför han skriver det. Ingen övrig trovärdighet har lagts i författarens tankar eller avsikter med boken då källans innehåll saknar stöd.

Naturligtvis kan kritik riktas mot tidningen *Den svenska nationalsocialisten*, vilken sticker ut i bibliografin, men denna har använts som referenslitteratur och endast den inledande bilden på Sergej Nilus är hämtad därifrån. Källan har brukats för att titta på debatten kring protokollen i

förberedelse inför studien. All övrig användning hade varit omöjlig att motivera utifrån både objektivitets-, trovärdighets- och aktualitetskriterierna.

Bibliografi

Litteratur

Huvudlitteratur

Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīy (översättare). *al-Khaṭar al-Yahūdīy: Brūtūkūlāt Ḥukamā' Ṣahyūn*. Kairo: Dār al-Kitāb al-ḡarabīy, 1951.

Genette, Gérard. *Paratexts: Thresholds of Interpretation*. New York: Cambridge University Press, 1997.

Sekundär litteratur

Bronner, Stephen Eric. *A Rumor About the Jews: Antisemitism, Conspiracy, and the Protocols of Zion*. New York: Oxford University Press, 2003.

Eire, Carlos M. N. *A Very Brief History of Eternity*. New Jersey: Princeton University Press, 2009. Hämtad från Google Books, <http://books.google.se>, s.v. "A Very Brief History of Eternity" (hämtad den 19 april 2012).

Landahl, Oscar. *"Protokollens" äkthet: Judendomens världserövringsplaner enligt Israels Visers protokoll – avslöjade medelst autentiska bevis och historiska fakta*. Göteborg: Mimers förlag, 1936.

Lewis, James R. och Hammer, Olav ed. *The Invention of Sacred Tradition*. New York: Cambridge University Press, 2007.

Melin, Lars och Lange, Sven. *Att analysera text: Stilanalys med exempel*. Lund: Studentlitteratur, 2000.

Unterman, Alan. *The Jews: Their Religious Beliefs and Practices*. Brighton: Sussex Academic Press, 1999.

Wistrich, Robert S. *A Lethal Obsession: Anti-Semitism from Antiquity to the Global Jihad*. New York: Random House, 2010.

Zetterstén, K V (översättare). *Koranen*. Stockholm: Wahlström & Widstrand, 1979.

Encyclopedia of Occultism and Parapsychology, Femte utgåvan, sökord "Kabala", "The Macroprosopus", "The Microprosopus". Detroit: Gale Group, 2001.

Artiklar

Ablovatski, Eliza. "The 1919 Central European Revolutions and the Judeo-Bolshevik myth" i *European Review of History* 17, no. 3 (2010): 473-489.

Genette, Gérard och Maclean, Marie. "Introduction to the Paratext" i *New Literary History* 22, no. 2 (1991): 261-272

Stone, Dan. "An 'Entirely Tactless Nietzschean Jew': Oscar Levy's Critique of Western Civilization" i *Journal of Contemporary History* 36, no. 2 (2001): 271-292

Elektroniska källor

Nationalencyklopedins hemsida (www.ne.se): Sökord:

- "Davidsstjärna". <http://www.ne.se/lang/davidsstjarna> (hämtad 18 april 2012)
- "försättsblad". <http://www.ne.se/lang/forsattsblad> (hämtad 18 april 2012)
- "snitt". <http://www.ne.se/lang/snitt/310582> (hämtad 18 april 2012)
- "bok". <http://www.ne.se/lang/bok/132314> (hämtad 18 april 2012)

The Foundation of Abdul Aziz Al-Babtain (Online), s.v. "محمد خليفة التونسي"
http://www.almoajam.org/poet_details.php?id=6365, (hämtad 19 april 2012).

Referenslitteratur och hjälpmedel

Encyclopedia Judaica, Andra utgåvan, s.v. "Elders of Zion, Protocols of the Learned". Detroit: Macmillan Reference USA, 2007

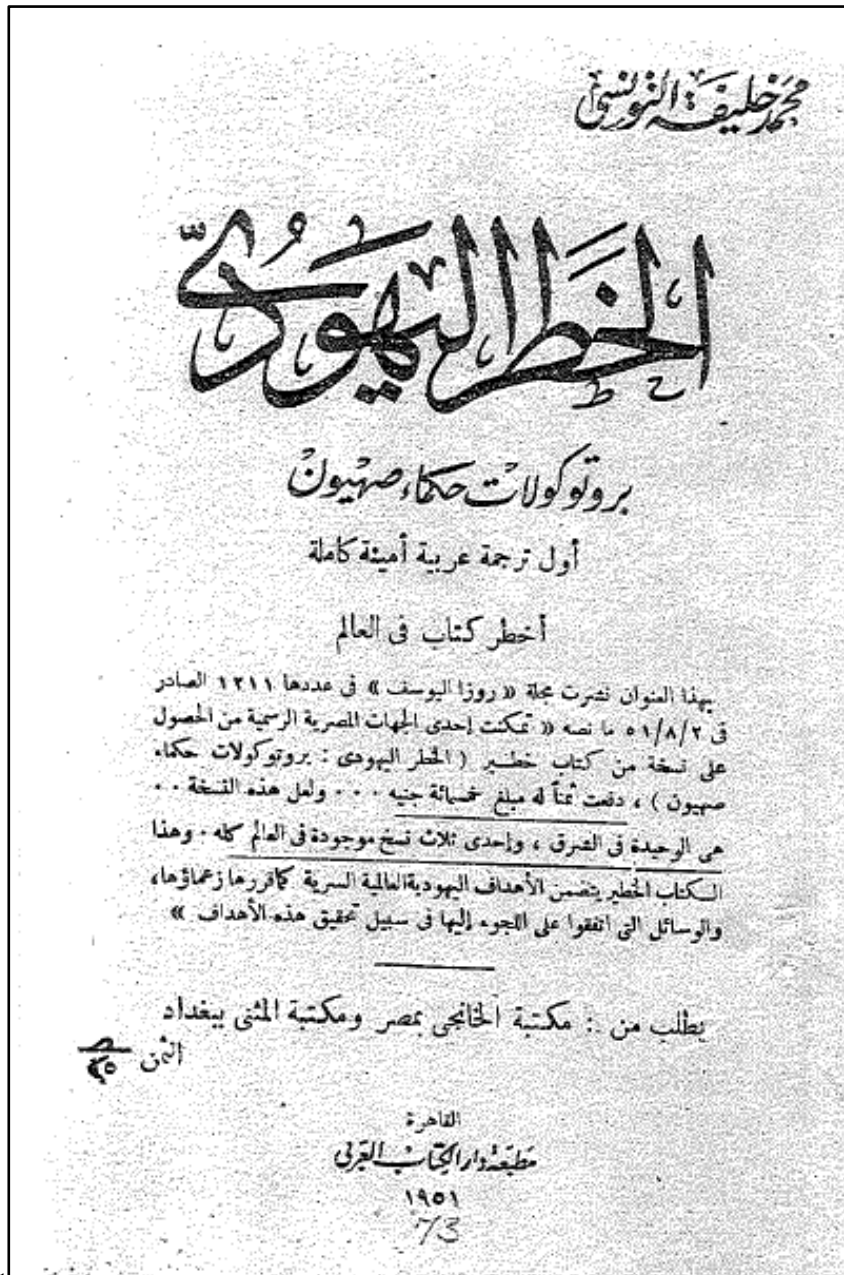
Haywood, J.A. och Nahmad, H.M. *A new Arabic grammar of the written language*. London: Lund Humphries, 1965.

Larsson, Göran. *Fact or Fraud? The Protocols of the Elders of Zion*. Jerusalem: AMI – Center for Biblical Studies and Research. 1994

Wehr, Hans. *The Hans Wehr Dictionary of Modern Written Arabic*, red. J.M. Cowan. Fjärde utgåvan. Urbana: Spoken Language Services Inc, 1994.

Slutord

Avslutningsvis finns det ett par ord som bör riktas till de som hjälpt mig i arbetet med denna uppsats. Framför allt vill jag tacka min handledare Bo Holmberg och min goda, palestinska vän Razan Dwaikat vid Bethlehem University. Jag vill också rikta ett tack till forskarassistent Johan Dietsch, Helen Avery, bibliotekarie Rayekeh Hamedani, professor Jan Schwarz och doktorand Martina Finnskog (samtliga vid Språk- och litteraturcentrum, Lunds universitet). Avslutningsvis vill också rikta ett stort tack till min familj och mina vänner för sin villkorslösa kärlek, sitt ständiga stöd och sin uthållighet genom mitt arbete, såväl i uppsatsskrivande som i alla andra avseenden.

Muḥammad Khalīfah al-Tūnisīy

DEN JUDISKA FARAN

Sions vises protokoll

Den första trovärdiga arabiska översättningen

Den farligaste boken i världen

På denna rubrik publicerade tidningen «Rūza al-Yūssuf»¹ i nummer 1211, utgivet 2/8/51 [2:e augusti 1951²] med texten: «En av de officiella egyptiska myndigheterna lyckades komma över en kopia av en viktig bok (*Den judiska faran: Sions vises protokoll*), betalade en summa på 500 pund för den ... kanske den här kopian .. den enda i Österlandet, och en av tre kopior (som finns) i hela världen. (Och) denna viktiga/farliga bok innehåller de hemliga, internationella judiska målen såsom de bestämdes av dess ledare och medlemn vilka de enades om att använda på vägen för att nå dessa mål.»

På begäran av: al-Khānjīy-biblioteket i Egypten och al-Mathnīy-biblioteket, i Bagdad.

Pris: 25 (15?)

Kairo

Tryckt av Dār al-Kitāb al-ʿArabīy

1951

¹Det som asyntas är utgången tidningen «Rūza al-Yūssuf» (روزا اليوسف) = forland translitererat «Rūza al-Yūsef». I transliteration har jag betecknat det «Ruza» efter روزا.

²Theoretiskt skulle det kunna vara den 8:e februari som avses, men eftersom datumangivelsen som ges under rubrik 3/3 (sidan 7/7) endast kan skrivas i formatet ÅR/MÅN/DAG har jag utgått från denna ordning även här.

محمد خليفه النورسني

النظر اليهودي

بروتوكولات حكام صهيون

أول ترجمة عربية أمينة كاملة

نحن «اليهود» لسنا شيئاً إلا مفسدى العالم ، ومدمريه ، ومحركى الفتن فيه ، وجلاديه
الدكتور أوسكار ليفي Dr Oscar Levy

حقوق الطبع والترجمة محفوظة للمترجم

[أيتها القارى! احرس على هذه النسخة ، لأن اليهود كانوا يحاربون
هذا الكتاب كلما ظهر فى أى مكان ، وبأى لغة ، ويضجون بكل
الأثمان لجمع نسخته وإحراقها ، حتى لا يطلع السالم على مؤامرتهم
الجهنمية التى رسموها هنا ضده . وهى مفضوحة فى هذا الكتاب]

القاهرة
مطبعة دار الكتاب العربى
١٩٥١

Muhammad Khalīfah al-Tūnisīy

DEN JUDISKA FARAN

Sions vises protokoll

Den första trovärdiga arabiska översättningen

”Vi «judar» är inget annat än världens förförare, dess förstörare,
upprorsmakarna i den och dess bödlar”

Doktor Oscar Levy (Dr Oscar Levy)

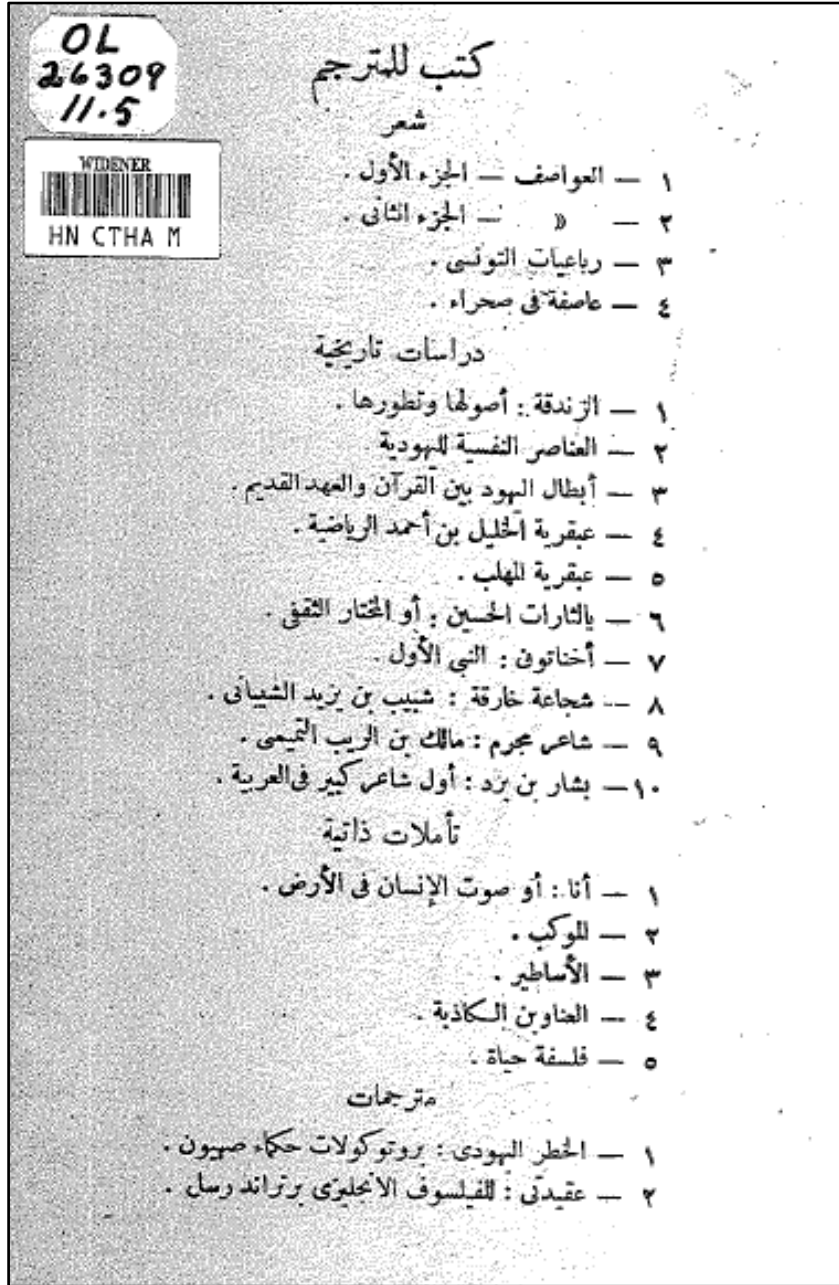
Upphovsrätten och översättningen reserveras för översättaren

[Kära läsare! Var rädd om denna kopia, för judarna för krig mot denna bok
närhelst den visats på någon plats, på något språk, och de offrar till varje pris
alla dess kopior och bränner dem; så att världen inte ens ska känna till deras
helvetiska konspiration mot den, som de beskriver den här. (Och) Den är
uppenbarad i denna bok]

Kairo

Tryckt av Dār al-Kitāb Al-ʿArabīy

1951

Böcker av översättaren:

POESI

- 1 - Stormar - volym 1
- 2 - Stormar - volym 2
- 3 - Tunisierns kvartetter
- 4 - Storm i öknen

HISTORISKA STUDIER

- 1 - Hedningarna: deras principer och utveckling
- 2 - Judendomens innersta element
- 3 - Judarnas hjältar mellan Koranen och Gamla testamentet
- 4 - Geniet från Galiléen: Bin Aḥmad al-Riāḍīyah
- 5 - Geniet al-Muhallab
- 6 - Yālhārāt Hussein: eller den föredragna kulturen
- 7 - 'Akhnātūnīy : den första profeten
- 8 - Extraordinärt mod: Shabīb bin al-Yazīd al-Shaībānīy
- 9 - En kriminell poet: Mālik bin al-Raībh al-Tamīmīy
- 10 - Bashār bin Bard: den första store poeten i arabiskan.

EGNA REFLEKTIONER

- 1 - Jag: eller mänsklighetens röst i världen
- 2 - Eskorten
- 3 - Fablerna
- 4 - De falska titlarna
- 5 - Livets filosofi

ÖVERSÄTTNINGAR

- 1 - Den judiska faran: Sions vises protokoll
- 2 - Min tro: den engelska filosofen Bertrand Russel